ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka, a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **R-test s.r.o.**, se sídlem Mezibořská 764, Litvínov, zast. JUDr. Ing. Jaroslavem Hostinským, advokátem se sídlem Vinohradská 2134/126, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2022, č. j. 28483/22/5300-21444-711275, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2023, č. j. 16 Af 18/2022-59,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) zahájil dne 20. 8. 2018 u žalobkyně daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2016, kterou dne 7. 1. 2019 rozšířil na zdaňovací období říjen, listopad a prosinec 2016. Daňovou kontrolou měly být prověřeny obchodní transakce realizované za uvedené období mezi žalobkyní a společností GRYSON, s.r.o. (dále jen „GRYSON“), jakožto dodavatelem asfaltového recyklátu a drti, betonového recyklátu, štěrku a zásypového písku v množství tisíců tun. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a nevyvrátila pochybnosti správce daně o pořízení konkrétního sypkého materiálu od GRYSONu v množství deklarovaném na předložených daňových dokladech, neuznal jí správce daně uplatněný nárok na odpočet DPH a vydal tři dodatečné platební výměry ze dne 17. 5. 2021: č. j. 1379045/21/2508-50522-501392, kterými jí doměřil DPH za zdaňovací

období září 2016 ve výši 284 645 Kč a stanovil penále v zákonné výši 56 929 Kč, dále č. j. 1379135/21/2508-50522-501392, kterým jí doměřil DPH za zdaňovací období říjen 2016 ve výši 380 178 Kč a stanovil penále v zákonné výši 76 035 Kč, a konečně č. j. 1379402/21/2508-50522-501392, kterým jí doměřil DPH za zdaňovací období prosinec 2016 ve výši 304 099 Kč a stanovil penále v zákonné výši 60 819 Kč (dále jen „dodatečné platební výměry“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2022, č. j. 28483/22/5300-21444-711275, zamítl odvolání žalobkyně proti těmto třem dodatečným platebním výměrům.

[2] Žalobu proti zamítavému rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 26. 6. 2023, č. j. 16 Af 18/2022-59. Napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Krajský soud se neztotožnil ani s kritikou neprovedení žalobkyní navržených důkazů, konkrétně výslechem jednatele žalobkyně a znaleckým posudkem, neboť jejich neprovedení žalovaný dostatečně odůvodnil. Odmítl tvrzení žalobkyně, že měla být daň stanovena za použití pomůcek a že měly být zohledněny její esenciální náklady, neboť tento koncept používaný v judikatuře k daním z příjmů není přenositelný na uplatňování odpočtu na DPH. Pokud žalovaný poukazoval na to, že se žalobkyně ve vztazích s dodavatelem GRYSON nechovala obezřetně, netvrdil tím, že by se podílela na daňovém podvodu. Judikatura k daňovým podvodům se na její situaci tudíž nedá použít. Stejně tak se na její situaci nedá použít judikatura navazující na rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SD EU“) ze dne 9. 12. 2021, ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*. V nynějším případě totiž netkvěl problém v tom, že v průběhu daňové kontroly vyšlo najevo, že k deklarovanému plnění sice došlo v deklarovaném rozsahu, ale toto plnění poskytl jiný než deklarovaný dodavatel, ale v tom, že se žalobkyni nepodařilo prokázat, že přijala stavební materiál v deklarovaném rozsahu a použila jej na jí označené zakázky, tedy v rámci své ekonomické činnosti.

[3] Daňové orgány nepochybily ani při posouzení, zda žalobkyně prokázala vznik nároku na odpočet DPH. Žalobkyně neodstranila pochybnosti správce daně o tom, že deklarovaná zdanitelná plnění na předmětných daňových dokladech přijala od deklarovaného dodavatele GRYSON v rozsahu uvedeném na těchto dokladech. Žalovaný po přezkoumání zprávy o daňové kontrole částečně korigoval závěry správce daně, když uzavřel, že žalobkyně sice prokázala, že přijala nějaká zdanitelná plnění od dodavatele GRYSON, avšak toto zjištění není dostačující k tomu, aby jí mohl být přiznán z těchto plnění nárok na odpočet daně, neboť neprokázala, v jakém rozsahu tato plnění skutečně přijala. Žalobkyně totiž deklarovala, že sypké materiály nakoupené od GRYSONu dále použila při stavebních pracích na několika zakázkách pro společnosti Holstav Construction s.r.o. (dále jen „Holstav“), TECHMONT CZECH s.r.o. (dále jen „TECHMONT“), CERGOMONT s.r.o. (dále jen „CERGOMONT“), KOVODEMONT CZECH, a.s. (dále jen „KOVODEMONT“), DELFY s. r. o. (dále jen „DELFY“) a pro Ing. R. G., ovšem krajský soud rozebral nesrovnalosti, které vyvstaly při prokazování použití materiálu pro realizaci těchto zakázek. Pouze u jedné z deklarovaných zakázek, a to pro Ing. R. G., bylo prokazatelně zjištěno, že dokladovaný materiál byl použit na tuto zakázku, byť nebylo prokázáno deklarované množství materiálu.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] K otázce cen za materiály od GRYSONu uvedla, že správce daně ani žalovaný nezohlednili cenu dopravy, která byla součástí fakturovaných cen, a navíc zohledňovala aktuální ceny pohonných hmot a amortizaci jejích vozidel. Nadto správce daně stanovil cenu obvyklou na základě cen uplatňovaných až dva roky po uskutečnění zdanitelných plnění, a to pouze dvěma společnostmi, které si sám vybral. Správce daně tak relevantně nezpochybnil cenovou nabídku od DELFY, kterou stěžovatelka předložila.

[6] Stěžovatelka se ohradila proti tomu, že se správce daně snažil navodit dojem, jako by pan J., který s ní v rozhodném období za GRYSON jednal na základě doložené plné moci, neměl s touto společností nic společného, a to jen proto, že podle obchodního rejstříku byl jediným jednatelem v daných zdaňovacích obdobích pan Š.. Ani jednoho z nich již není možné vyslechnout, neboť mezitím zemřeli. Stěžovatelka navrhovala výslech pana J. ještě v době, kdy žil, takže nečinnost správce daně v uskutečnění výslechu ji uvrhla do důkazní nouze. Krajský soud se roli pana J. ve svém rozsudku fakticky nijak nevěnoval.

[7] Krajský soud si odporuje, když na jedné straně uvádí, že důvodem pro vznik pochybností byl rozdíl mezi smluvenými podmínkami a stěžovatelčinou běžnou praxí (forma úhrady úplaty). Na druhé straně však uvádí, že důvodem vzniku pochybností nebyla samotná skutečnost, že platbu GRYSONu za dodaný materiál prováděla v hotovosti. Stěžovatelka zdůrazňuje, že ve stavebnictví probíhají platby v hotovosti velmi často. Důvodem bývá obvykle přání dodavatele obdržet platbu v hotovosti, neboť dodavatelé často uskutečňují platby v hotovosti vůči svým dalším obchodním partnerům, popř. zaměstnancům, protože ti to tak vyžadují. Přeceňování významu plateb v hotovosti jako příznaku daňových podvodů nedávno odmítl i Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v bodě 40 rozsudku ze dne 21. 2. 2023, č. j. 2 Afs 216/2021-84. Stejně tak nelze realizaci poskytnutých plnění zpochybnit tím, že objednávky od GRYSONu stěžovatelka upřesňovala nikoli písemně, ale ústně v návaznosti na skutečný průběh zakázky. K této otázce se krajský soud nad rámec obecné poznámky v bodě 78. rozsudku nijak konkrétně nevyjádřil.

[8] Správce daně nesprávně pochopil průběh realizace zakázek. Není pravdivé jeho tvrzení, že veškerý materiál byl převezen přímo na místa zakázek v roce 2016, zatímco zakázky se uskutečnily až v roce 2017. Materiál byl převážen též do stěžovatelčiny mezideponie, tedy nikoli výhradně na místa zakázek. Je přirozené, že si v roce 2016 nakoupila dopředu materiál, který uskladnila ve své mezideponii a následně v roce 2017 převezla na místa zakázek. Už v okamžiku pořizování materiálu v roce 2016 věděla, že v roce 2017 dojde k odpovídajícímu množství zakázek, proto se předzásobila. Takto naložila třeba s materiálem na dodávku pro TECHMONT. Mezideponii, která je ve stěžovatelčině vlastnictví, správce daně viděl při místním šetření a provedl též její fotodokumentaci. Stejně tak provedl i místní šetření na místech realizace některých staveb, které si prohlédl. Následně však správce daně a žalovaný tvrdili, že použité materiály jsou

zabudovány ve stavbách, proto nelze zpětně určit jejich množství, přestože bylo uvedeno na dokladech. Svým konstatováním tak žalovaný tvrdí, že aby stěžovatelka unesla důkazní břemeno dle jeho představ, musela by každou stavbu při kontrole správce daně znovu rozbourat, aby bylo možno přesně zjistit, kolik materiálu bylo použito. Takové důkazní břemeno je nereálné.

[9] Dále se stěžovatelka vyjádřila k údajným nesrovnalostem při jednotlivých zakázkách. Jedna zakázka pro DELFY byla sice ztrátová, to však kompenzovaly další zakázky, které byly ziskové. Tvrzení, že pro Holstav dodávala stěžovatelka pouze pracovníky, ale nikoli materiál, se zakládalo na chybě pracovnice Holstavu, která zaslala neúplné dokumenty. Z výpovědi svědka Z. E., jakkoli ji krajský soud označil za nekonkrétní, však plyne, že stěžovatelka dodala i sypké materiály. Dále rozebírá i údajné nesrovnalosti v dodávkách pro společnosti CERGOMONT a KOVODEMONT a pro Ing. R. G..

[10] Stěžovatelka odmítá, že by nebylo možno vyslechnout jejího jednatele pana R. jako svědka. Možnost účastnického výslechu jednatele potvrzuje rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018-45, č. 3809/2018 Sb. NSS, a akceptoval ji nyní i krajský soud, podle nějž jde nicméně pouze o podpůrný prostředek, pokud nelze dokazovanou skutečnost prokázat jinak. Stěžovatelka však připomíná, že formou otázek a odpovědí mohl být blíže objasněn jak mechanismus přijetí dodávek, tak jejich využití pro zakázky jejích odběratelů.

[11] Pokud byli správce daně a žalovaný přísní při posuzování jejích vstupů, měli být přísní i při posuzování realizace zakázek, z nichž řádně přiznala daň na výstupu, jinak by byla narušena neutralita DPH. I z judikatury SD EU ostatně plyne povinnost přiznat nárok na odpočet DPH na vstupu, i pokud není prokázáno, že plnění uskutečnil dodavatel uvedený na předložených dokladech.

[12] Svým postupem správce daně nehodnotil předložené důkazy v jejich vzájemné souvislosti, jak mu přikazuje § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Správce daně neměl odmítnout stěžovatelčin návrh na přizvání znalce, který by posoudil její technologické postupy. Ze stěžovatelkou předložených dokumentů vyplývá, jaké množství materiálu fakturovala, i rozsah provedené zakázky. Právě soudní znalec by mohl sdělit, zda realizované dílo odpovídá z hlediska materiálového či množstevního deklarovaným hodnotám. Nemohl by sice určit, zda dodavatelem materiálu byl skutečně GRYSON, to je ale právě vytrhování jednotlivého důkazu z jejich uceleného řetězce. Jestliže finanční orgány ani soud nerozporují skutečnost, že jí GRYSON nějaké zdanitelné plnění poskytl a byl jejím jediným dodavatelem, a vede se spor jen o rozsah zdanitelného plnění, pak by právě názor neutrálního soudního znalce mohl pomoci v rozhodnutí, zda u některých zakázek bylo materiálu málo či hodně, či zda byl pro danou zakázku nutný či potřebný. Stěžovatelka chtěla předložit analýzu účetnictví, ale ze sdělení správce daně naznala, že nepovažuje takový důkaz za relevantní, a proto ji nakonec nepředložila, což jí nyní krajský soud vytkl jako pasivitu.

[13] Správce daně zdůrazňoval, že GRYSON byl označen za nespolehlivého plátce DPH. Takto byl však označen až od 2. 4. 2019, v roce 2016 tomu tak nebylo. To, že tato společnost „závažným způsobem porušila své povinnosti vůči správci daně“, není právní

odpovědností stěžovatelky. Případnou obezřetnost ve vztahu k dodavateli je nutno posuzovat k datu uskutečnění zdanitelných plnění, a nikoli až na základě skutečností, které vzniknou o tři roky později.

[14] Na základě judikatury SD EU je třeba odmítnout i pochybnosti správce daně založené na tom, že stěžovatelčin dodavatel GRYSON údajně nedisponoval dostatečným personálním či technickým zázemím pro realizaci zakázek pro ni. I sám krajský soud ostatně v bodě 79. rozsudku uvedl, že důvodem neuznání nároku na odpočet DPH nebyly otázky technického či personálního zabezpečení dodavatele, ale neprokázání přijetí zdanitelného plnění od GRYSONu stěžovatelkou. I žalovaný již ostatně akceptuje, že stěžovatelčiným dodavatelem byl GRYSON, a nerozporuje ani skutečnost, že „nějaké plnění zřejmě poskytl". Žalovaný navíc souhlasí i s tím, že samotná skutečnost, že dodavatel nedisponoval potřebným personálním či technickým zázemím, nemůže vést k odepření nároku na odpočet DPH. Přesto však uvádí, že v jejím případě šlo o jiný druh pochybností, které vyplývaly z údajně nestandardního zacházení s bankovním účtem ze strany dodavatele (tedy zřejmě výběry peněz hned po jejich připsání) a dále z údajné nekontaktnosti jejího dodavatele. Nelze však upírat nárok na odpočet DPH na základě toho, že si dodavatel okamžitě vybírá peníze z účtu po jejich připsání, aniž byl zjištěn důvod takovéhoto jednání. Žalovaný nepopírá, že GRYSON vykázal svá plnění v kontrolních hlášeních či daňových přiznáních. Jestliže se později dostal do obtíží a přestal plnit své povinnosti, pak o tom nemohla vědět, ani tuto situaci ovlivnit. Sám žalovaný tvrdí, že nejde o daňový podvod, takže není zřejmé, proč se zabývá údajně nedostatečnou stěžovatelčinou obezřetností, neboť ta je posuzována právě u daňových podvodů.

[15] Závěrem stěžovatelka opakuje tvrzení ze žaloby, že v jejím případě bylo namístě stanovit daň na základě pomůcek, ostatně podle názoru vyjádřeného v usnesení NSS ze dne 6. 4. 2022, č. j. 8 Afs 296/2020-106, lze takto postupovat i při zpochybnění marginální části účetnictví. Bylo také namístě zohlednit zjištěné esenciální náklady. Judikatura k této otázce byla sice přijata v oblasti daní z příjmů, po rozsudku ve věci *Kemwater* je však namístě ji přenést i do oblasti DPH. Je také třeba posuzovat současně stěžovatelčinu daňovou povinnost a daňovou povinnost jejího dodavatele. Pokud měly daňové orgány pochybnosti o tom, zda dodavatel plní své daňové povinnosti, měly zahájit daňovou kontrolu u něj. Pokud pochybnosti měly a kontrolu zahájily, musela skončit s nějakým výsledkem a těžko lze předpokládat, že skončila tak, že by GRYSONu byla daň odpuštěna a jeho zdanitelné plnění označeno za nulové. Tím pak v obou myslitelných případech došlo k narušení neutrality DPH, neboť na výstupu stát daň požaduje, a naopak na vstupu neuznává, což je v přímém rozporu se základními pravidly pro fungování DPH.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že již žalobní námitky z velké části kopírovaly námitky uplatněné v odvolání a nereflektovaly doplnění dokazování v odvolacím řízení. Podstatné části doplnění kasační stížnosti, konkrétně body XII. a XVI., opět pouze kopírují žalobu, aniž by jakkoli reflektovaly posouzení krajského soudu provedené v bodech 90. a 91. rozsudku.

[17] Ve své námitce, že se krajský soud nevěnoval roli pana J., stěžovatelka přehlíží, že již žalovaný uznal, že pan J. měl plnou moc k zastupování GRYSONu, takže absence

výslovného vypořádání s touto otázkou nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Stěžovatelčina výtka vnitřní rozpornosti hodnocení krajského soudu v bodě 79. rozsudku v návaznosti na bod 52. rozsudku a na otázku plateb v hotovosti přehlíží, že krajský soud v bodě 52. nemluví o pouhých hotovostních platbách, ale o platbách v hotovosti v rozporu se smluvními podmínkami. Stejně tak není pravdou, že by krajský soud v bodě 78. rozsudku předjímal, co by vypovídal jednatel stěžovatelky pan R. Pouze vysvětlil, proč nemá takový důkaz vypovídací potenciál, tedy že není schopen prokázat tvrzenou skutečnost. Stěžovatelka tento výslech navrhovala k prokázání skutečnosti, která neměla pro řešenou věc žádnou relevanci, a k prokázání skutečnosti, která nebyla sporná, přičemž ze spisového materiálu nijak nevyplynulo, že by se účastnický výslech měl týkat skutečností, jež se nedají prokázat jinak.

[18] Co se týče navrhovaných znaleckých posudků, stěžovatelka nebrojí proti závěrům krajského soudu, dle nichž nemělo provedení důkazu znaleckým posudkem, který by ověřil správnost technologických postupů stěžovatelky, jakoukoli důkazní hodnotu pro posouzení dané věci. Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že daňové orgány nerozporovaly stěžovatelčiny technologické postupy, a také, že pokud by se měl přibraný znalec vyjádřit k množství použitého materiálu na již provedených zakázkách, neobešel by se bez potřebných dokladů vyhotovených v průběhu realizace zakázky. Takové důkazy – např. stavební deníky – však stěžovatelka nepředložila. Bez nich by znalec nemohl s jistotou ověřit, že stěžovatelka skutečně přijala takové množství sypkých materiálů, jak deklarovala. K prokázání rozsahu přijatého plnění rozhodně nestačí zjištění, zda bylo u zakázek použito „málo“ či „hodně“ sypkého materiálu. Pokud měla stěžovatelka za to, že pro posouzení věci bylo potřeba provést analýzu jejího účetnictví, pak jí nic nebránilo v tom, aby správci daně takovou analýzu, která se týká výlučně jejích dokladů, předložila. Stěžovatelka nepředložila dostatek důkazů k prokázání rozsahu deklarovaného přijatého plnění, přičemž provedené důkazy (listiny i svědecké výpovědi) rozsah plnění neprokázaly. Tento nedostatek nicméně nemůže být odstraněn tím, že stěžovatelka fakticky přenese své důkazní břemeno na orgány finanční správy tím, že požádá o provedení analýzy svého vlastního účetnictví.

[19] Není také pravdou, že by krajský soud v bodě 72. rozsudku zkratkovitě shrnul všechny zakázky do sebe, a tím pádem údajně nesprávně uvedl, že všechny rozpory nastaly u všech realizovaných zakázek. Stejně tak zde krajský soud nezpochybňoval, že se stavební firma před uzavřením zakázky může předzásobit potřebným materiálem. Sama stěžovatelka u posouzení jednotlivých zakázek pouze nesouhlasí s posouzením ze strany krajského soudu, příp. opakuje, že důkazní prostředky prokazují rozsah plnění, avšak nepředkládá konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů krajského soudu, potažmo žalovaného. Ani on nezpochybňoval, že obecně může dodání materiálu předcházet realizaci zakázky. V bodě 65. rozsudku krajský soud shrnul, že TECHMONT si objednal stavební úpravy a přístavbu objektu v areálu Lovochemie – Lovosice na akci „Hrubé předčištění na příjmu řepky“, přičemž fotografie zaslané ke spolupráci se stěžovatelkou zachycují stavební úpravy na silech a z těchto fotografií není patrné použití materiálu (štěrk, asfaltový recyklát, zásypový písek a betonový recyklát). Žalovaný již ve vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že stěžovatelka poprvé až v žalobě uvedla, že fotografie sil pochází od zadavatele zakázky před zahájením prací. Navíc se jednalo o pouhé ničím nepodložené tvrzení. Jelikož krajský soud musel při svém rozhodování vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, nelze mu

vyčítat, že výslovně nereagoval na nové a ničím nepodložené stěžovatelčino tvrzení v žalobě.

[20] Zmínkou, že se GRYSON stal nespolehlivým plátcem, správce daně pouze poukazoval na nestandardní chování tohoto subjektu, které s dalšími zjištěními založilo oprávněné pochybnosti správce daně, zda se účetní případ odehrál tak, jak stěžovatelka deklarovala. Totéž platí také pro zjištění, že GRYSON nedisponoval dostatečným personálním a technickým zázemím.

[21] Závěrem žalovaný trvá na tom, že nebyly splněny podmínky pro doměření daně podle pomůcek a že ani po rozsudku ve věci *Kemwater* nelze v nynějším případě aplikovat judikaturu k uznání esenciálních nákladů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

III. a) Námitka nepřezkoumatelnosti

[24] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, nesrozumitelný a nedostatečně odůvodněný, jak uvádí stěžovatelka. Krajský soud se srozumitelně a dostatečně vypořádal s žalobními námitkami a své závěry logicky zdůvodnil.

III. b) Pochybnosti správce daně o rozsahu uskutečněného plnění

[25] Důvodem vydání trojice dodatečných platebních výměrů, jež byly následně předmětem přezkumu žalovaného, respektive krajského soudu, bylo neuznání odpočtu na DPH. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci své ekonomické činnosti použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Podle § 73 odst. 1 zákona o DPH plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Stěžovatelka byla pro uplatnění nároku na odpočet DPH povinna tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, tedy od

GRYSONu, přijala zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno a použito pro její ekonomickou činnost.

[26] Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Ustanovení § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu navíc ukládá správci daně povinnost prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti. Podle rozsudku NSS ze dne 25. 3. 2005, č. j. 5 Afs 131/2004-45, č. 599/2005 Sb. NSS, nelze důkazní břemeno daňového subjektu pojímat extenzivně a rozšiřovat je i na prokázání těch skutečností, ohledně nichž taková povinnost stíhá správce daně.

[27] Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, je na daňovém subjektu, aby doložil pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigoval. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či ze dne 31. 8. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS).

[28] V rozsudku ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30, se NSS zabýval rozložením důkazního břemene v případě pochybností o tom, že k deklarovaným plněním došlo právě tak, jak o nich bylo účtováno, a shrnul: *„Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a dále pokud údaje na dokladech uvedené odpovídají zjištěnému skutkovému stavu. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (...).“* Je tedy třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (srov. též rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117).

[29] V nyní posuzovaném případě vznikly správci daně v průběhu daňové kontroly pochybnosti o fyzické existenci stavebního materiálu a majetku, a tedy i o jejich dodání stěžovatelce GRYSONem, jež bylo deklarováno na zpochybněných daňových dokladech. Pochybnosti zdůvodnil a) skutečností, že objednávky mezi stěžovatelkou a GRYSONem, které měly podle smluv probíhat v písemné podobě, probíhaly ve skutečnosti telefonicky, b) nedostatky na daňových dokladech – stručným popisem předmětu plnění, chybějícím podpisem u převzetí materiálu, nesprávným uvedením místa určení, c) rozporem v údaji o formě úhrady kupní ceny v daňových dokladech (převodem) a skutečností (v hotovosti), přestože jinak stěžovatelka svým dodavatelům běžně platí převodem, d) nedostatečnou specifikací, pro které konkrétní zakázky a v jakém rozsahu byl použit stavební materiál od GRYSONu, přičemž u některých dodávek byl velký přebytek materiálu (GRYSON

dodal víc materiálu, než mělo být na dodávku použito), e) upřednostňováním GRYSONu před jinými dodavateli nabízejícími shodný materiál za nižší cenu, resp. výraznou rozdílností jednotkových cen koupeného materiálu v průběhu krátkého období, přičemž zmínil mj. cenu štěrku, kterou nakupovala stěžovatelka od společnosti LUMA Litvínov s.r.o. za 320 Kč/t, přičemž za stejný štěrk od GRYSONu měla stěžovatelka zaplatit 6 233,33 Kč/t, tedy téměř dvacetinásobně více. Tyto pochybnosti převzal po doplnění dokazování i žalovaný a krajský soud se s nimi vypořádal výše rekapitulovaným způsobem.

[30] K jednotlivým argumentům, které stěžovatelka uváděla během daňového i soudního řízení proti těmto pochybnostem správce daně a které nyní opakuje v kasační stížnosti, uvádí NSS následující. K tvrzení, že správce daně vyšel z nabídkových cen pouhých dvou jiných společností, a to uplatňovaných až dva roky po uskutečnění zdanitelných plnění, a že nijak nezohlednil aktuální cenu pohonných hmot a amortizace vozidel, je třeba odkázat na bod 51 rozhodnutí žalovaného. Podle něj už správce daně upozornil na skutečnost, že dopravu měl dle tvrzení stěžovatelky hradit GRYSON, přičemž z dokladů od tohoto dodavatele není zřejmé, že by v nich byla cena dopravy začleněna do jednotkové ceny dodávaného materiálu. Není tedy ani patrné, jak by se do jednotkové ceny dodávaného materiálu mohla promítat údajná amortizace vozidel GRYSONu. Na výtku, že správce daně posuzoval ceny materiálu podle ceníků, které jsou o dva roky pozdější oproti době uskutečnění zdanitelných plnění, odpověděl nejprve správce daně tak, že ceny se během času obvykle zvyšují, a z ničeho neplyne, že by tomu v případě nyní posuzovaného zboží bylo jinak, takže by dle použitých ceníků měly být logicky vyšší než o dva roky dříve. Tuto obecnou úvahu však již i žalovaný odmítl jako nepodloženou, nicméně trval na tom, že stále přetrvávaly nestandardnosti ohledně nevysvětlitelného značného kolísání jednotkových cen od samotného dodavatele GRYSON během velmi krátkých časových intervalů: např. jednu tunu asfaltového recyklátu pořídila stěžovatelka od GRYSONu dne 30. 9. 2016 za 1 021,66 Kč, téhož dne podle jiného dokladu za 688,72 Kč a dne 31. 12. 2016 za 342,79 Kč (viz bod 43 rozhodnutí žalovaného).

[31] Stejně tak není pravda, že by nebyla relevantně zpochybněna cenová nabídka od DELFY. Žalovaný v bodě 51 svého rozhodnutí vyjmenoval celou řadu indicií svědčících o tom, že tato společnost vystavila cenové nabídky dodatečně, účelově a „na míru“ důkazním potřebám stěžovatelky (datace webových stránek končila rokem 2019, přestože měly být vyhotoveny už v roce 2018; mezi cenovými nabídkami byl odstup několika měsíců, přesto byly označeny třemi po sobě jdoucími čísly, což je u údajně významného dodavatele stavebnin překvapivé), která s těmito zjištěními nijak konkrétně nepolemizuje.

[32] Co se týče tvrzení, že správce daně uvrhl stěžovatelku do důkazní nouze neprovedením výslechu pana J., jenž s ní jednal na základě plné moci a ve vztahu k němuž se údajně správce daně snažil navodit dojem, jako by neměl s GRYSONem nic společného, je třeba uvést následující. Stěžovatelka opravdu navrhla ve svém vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 6. 11. 2020 výslech pana J. J., který podle jejího tvrzení vykonával v GRYSONu manažerskou funkci. Správce daně jej předvolal předvoláním ze dne 22. 12. 2020 (č. l. 76 daňového spisu), které však již nebylo doručeno, protože pan J.

dne 16. 12. 2020 zemřel (vyrozumění na č. l. 83 daňového spisu). Správce daně tedy pana J. předvolal již následující měsíc poté, co to stěžovatelka navrhla, což rozhodně nelze označit za nečinnost z jeho strany. Jednatele GRYSONu, pana P. Š., pak správce daně řádně vyslechl dne 18. 8. 2021 (protokol na č. l. 100 daňového spisu). Ten při výslechu uvedl, že GRYSON fakticky vedl pan J., takže on sám o vztazích se stěžovatelkou nic neví.

[33] V otázce plateb v hotovosti si krajský soud nijak neodporuje. V bodě 79. rozsudku se ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvodem pochybností správce daně bylo to, že stěžovatelka neprokázala deklarovaný rozsah plnění, nikoli to, že platba probíhala nestandardně v hotovosti. Na druhou stranu však skutečnost placení v hotovosti, bez patřičné stopy, kterou by zanechala platba bankovním převodem, znesnadnila stěžovatelce prokázání toho, že za zdanitelné plnění zaplatila v deklarovaném rozsahu. Stejně tak si svou důkazní pozici zkomplikovala tím, že objednávky od GRYSONu zadávala podle svých tvrzení pouze ústně.

[34] Stěžovatelce nebylo přímo kladeno k tíži, že od 2. 4. 2019, tedy až po uskutečnění zpochybněných dodání zboží, byl GRYSON označen za nespolehlivého plátce daně. Stejně tak jí nebyla kladena k tíži skutečnost, že v době daňové kontroly byl GRYSON nekontaktní. Správce daně k tomu na straně 36 zprávy o daňové kontrole ze dne 16. 4. 2021 výslovně uvedl, *„že nekontaktnost dodavatelů sama o sobě nemůže jít k tíži daňového subjektu, avšak zároveň žádným způsobem jeho důkazní pozici nevylepšuje, neboť správce daně nemůže využít důkazní prostředky, které by případně mohly být předloženy dodavatelem plnění.“* Nesrovnalosti ohledně množství a ceny zboží dodávaného GRYSONem stěžovatelce (její jednotkové výše a nevysvětlitelné proměnlivosti), se vztahovaly přímo k době dodání zboží, nikoli k době následné. Nekontaktnost GRYSONu v době daňové kontroly vedla pouze k tomu, že tyto nesrovnalosti nemohl GRYSON jako dodavatel vysvětlit správci daně a vysvětlení ze strany stěžovatelky bylo krajně nepřesvědčivé.

[35] Typickým příkladem otázek, které zůstaly bez spolupráce GRYSONu nevysvětleny, byla právě otázka, jak mohl stěžovatelce dodávat tisíce tun stavebního materiálu (podle bodu 56 rozhodnutí žalovaného se jednalo celkem o 9 557,5 tun), když podle zjištění správce daně neměl ani zaměstnance, ani vozidla, ani skladovací prostory, což stěžovatelka v kasační stížnosti eufemicky popisuje tak, že GRYSON *„údajně nedisponoval dostatečným personálním či technickým zázemím pro realizaci zakázek pro nás.“* Nejvyšší správní soud si je vědom judikatury SD EU, který zejména v bodě 47 usnesení ze dne 3. 9. 2020, ve věci C-610/19, *Vikingo*, uvedl: *„Skutečnost, že předmětné zboží ve věci v původním řízení nevyrobil ani nedodal vystavitel faktur ani jeho subdodavatel, a to zejména proto, že posledně uvedení neměli k dispozici potřebné materiální a lidské zdroje, však nepostačuje k tomu, aby mohl být učiněn závěr, že k předmětným dodáním zboží nedošlo, a aby mohl být společnosti Vikingo odepřen nárok na odpočet, jelikož tato skutečnost může být důsledkem jak podvodného zatajování dodavatelů, tak pouhého využití subdodavatelů (...).“* Skutečnost, že GRYSON neměl zaměstnance ani automobily, tedy sama o sobě nevede nutně k odepření nároku na odpočet DPH ve vztahu k dodávkám, které měl pro stěžovatelku realizovat, nicméně pochopitelně podporuje pochybnosti správce daně o tom, zda GRYSON mohl dodat zboží v rozsahu deklarovaném stěžovatelkou.

III. c) Námitky ve vztahu ke konkrétním zakázkám

[36] Stejně tak eufemisticky stěžovatelka přepisuje nesrovnalosti, které správce daně zjistil ve vztahu k jednotlivým konkrétním zakázkám. Nijak nevysvětluje, jak je možné, že u některých stavebních prací, které realizovala, použila podle dokladů podstatně méně materiálu, než pro danou zakázku nakoupila u GRYSONu. Například pro stavební práce na zakázce „Decentralizace tepelného hospodářství města Meziboří“ pro CERGOMONT využila stěžovatelka podle své dokumentace 200 t štěrku, ovšem podle položkového rozpočtu poskytnutého správci daně tímto odběratelem mělo být použito pouze 4,4 t štěrku, a to dvakrát levnějšího typu. Není také zjevné, na co měla využít deklarovaný dodávaný materiál (štěrk, asfaltový recyklát, zásypový písek a betonový recyklát) pro stavební úpravy na silech pro TECHMONT. Stejně tak nevysvětluje, proč u zakázky pro odběratele DELFY byla jen deklarovaná cena za stěžovatelkou nakoupený materiál vyšší než fakturovaná hodnota celé zakázky pro tohoto odběratele (tedy bez započítání jakékoli hodnoty práce); či proč deklarovala nákup materiálu na zakázku pro odběratele Holstav, kterému ale následně fakturovala výhradně dodávku pracovních sil, nikoli materiálu, a podobně.

[37] Správce daně upozornil i na neobvyklost toho, že na jedné straně stěžovatelka tvrdí, že GRYSON dodával stavební materiál přímo na stavby v době jejich realizace (viz vyjádření jejího jednatele po zahájení daňové kontroly), zároveň však tento materiál objednávala již v roce 2016 na stavby, které probíhaly až v roce 2017 (takto měla údajně použít 60 % materiálu dovezeného v roce 2016, tedy celkem 7 147,5 tuny materiálu, které by měla dočasně uskladnit), případně byly až v tomto roce objednány jejími odběrateli. Správce daně například na str. 29 a 30 zprávy o daňové kontrole upozornil na to, že stěžovatelčin odběratel TECHMONT CZECH si od ní až dne 5. 2. 2017 objednal stavební práce, ovšem stěžovatelka deklarovala, že materiál pro tuto stavbu přijala od GRYSONu již v říjnu 2016.

[38] Není úkolem NSS, aby s odstupem osmi let dovozoval, jak konkrétně se pohybovaly jednotlivé tisíce tun stavebního materiálu mezi stěžovatelčiným meziskladem a konkrétními stavbami, či aby určoval konkrétní množství použitého stavebního materiálu na těchto stavbách za situace, kdy toto množství nelze přesvědčivě zjistit na základě stavebních deníků. Přisvědčuje však krajskému soudu, že časové a množstevní nesrovnalosti, které správce daně podrobně popsal ve zprávě o daňové kontrole, skutečně zavdaly důvodné pochybnosti o tom, zda se plnění od GRYSONu uskutečnilo v deklarovaném množství a čase. Ani krajský soud nezpochybnil možnost stavební firmy předzásobit se před uzavřením zakázky potřebným materiálem. Nicméně v situaci, kdy tento materiál následně použila na zakázky, přičemž někdy za něj účtovala cenu s výraznou ztrátou, jindy tento materiál použila, přestože nebyl uveden v položkových rozpočtech, nebo jej použila na zakázky, aniž by bylo zjevné, proč je jeho použití na takovou zakázku potřebné, nebo fakturovala tento materiál, aniž by bylo dodání materiálu součástí smluvního vztahu, pak bylo skutečně namístě, aby stěžovatelka předložila takové důkazy, aby nevěrohodnost tohoto nestandardního a neekonomického postupu při své podnikatelské činnosti vyvrátila a prokázala použití materiálu na jí uvedené konkrétní zakázky. To neučinila.

[39] Tyto nesrovnalosti přesvědčivě nevysvětluje ani v kasační stížnosti. Ve vztahu k zakázce pro DELFY uvádí, že nevadilo, že jen náklady na materiál, který měla

stěžovatelka obdržet od GRYSONu (105 122 Kč u první i následně u druhé zakázky), byly větší než cena, kterou za celou dodávku fakturovala společnosti DELFY (79 200 Kč u první a 71 720 Kč u druhé zakázky), protože tuto čistě ztrátovou zakázku si stěžovatelka kompenzovala jinde. Ve vztahu k zakázce pro Holstav opakuje, že tvrzení správce daně, že této společnosti dodala stěžovatelka pouze pracovníky, nikoli materiál, vzniklo chybným postupem pracovnice Holstavu, která zaslala správci daně neúplné dokumenty. Toto tvrzení o nesprávnosti předložené dokumentace však stěžovatelka přesvědčivě neprokázala. Navrhla totiž pouze výslech svědka Z. E., který zprostředkovával komunikaci mezi ní a Holstavem. Tento výslech provedený dne 25. 1. 2021 (protokol na č. l. 84 daňového spisu) však její tvrzení nepotvrdil, neboť svědek si na žádné další faktury, které by potvrzovaly dodání stavebního materiálu stěžovatelkou, nevzpomněl, takže žalovaný v bodě 80 svého rozhodnutí právem uzavřel, že podle této výpovědi nebylo možno ani určit, kolik sypkého materiálu bylo dodáno a kdo byli jeho dodavatelé. Podobně nevyvrátila stěžovatelka ani popis nesrovnalostí dalších jednotlivých zakázek, které žalovaný shrnul zejména v bodě 80 svého rozhodnutí.

[40] Lze se tedy ztotožnit se závěrem krajského soudu učiněným v bodě 71. jeho rozsudku, že pouze u jedné z deklarovaných zakázek, a to pro Ing. R. G. bylo prokazatelně zjištěno, že materiál byl použit na tuto zakázku, byť ani zde nebylo prokázáno deklarované množství materiálu. U ostatních zakázek stěžovatelka nevyvrátila pochybnosti správce daně nejen ohledně rozsahu dodaného materiálu, ale ohledně jeho použití na tyto zakázky vůbec.

III. d) Další navrhované důkazy

[41] Stěžovatelka navrhovala již ve vyjádření k závěrům kontrolního zjištění ze dne 6. 11. 2020, aby byl jako svědek vyslechnut její jednatel J. R., a to k přebírání materiálu na zakázku „RD Chudeřín“. Jak uvedl již žalovaný v bodě 117 svého rozhodnutí a krajský soud v bodě 75. svého rozsudku, zakázka „RD Chudeřín“, jejíž průběh měl být vysvětlen pomocí svědecké výpovědi J. R., nebyla součástí seznamu zakázek, které založily pochybnosti správce daně, a nebyla tudíž předmětem jeho zkoumání. Neprovedení svědecké výpovědi svědka, který měl vypovídat k zakázce, která nebyla důvodem nepřiznání odpočtu, nebylo pochybením správce daně. Je navíc třeba uvést na pravou míru, že v rozsudku č. j. 10 Afs 160/2018-45, na který nyní stěžovatelka poukazuje, NSS nekonstatoval, že statutární zástupci daňového subjektu mají být vyslýcháni jako svědci. V bodě 22 pouze připustil, že provedení takového výslechu jako výslechu svědeckého obvykle nebude chybou, která by způsobila nezákonnost celého procesního postupu: *„Správně musí proběhnout výslech daňového subjektu nebo jeho statutárního orgánu jako tzv. účastnický výslech, tedy výslech účastníka řízení; eventuální záměna institutu výslechu svědka a účastnického výslechu však zpravidla nebude mít povahu nezákonnosti s dopadem na zákonnost samotného rozhodnutí (...).“*

[42] Co se týče stěžovatelkou požadovaného přizvání znalce k posouzení jejích technologických postupů, i s touto otázkou se vypořádal již žalovaný, a to v bodě 118 svého rozhodnutí a krajský soud v bodě 75. rozsudku. NSS se s nimi ztotožňuje, že klíčovou otázkou v posuzovaném případě bylo, jaké množství konkrétního materiálu dodal stěžovatelce v daném období dodavatel GRYSON. Znalec by patrně na základě znalosti technologií a posouzení rozsahu provedených stavebních prací mohl zhruba

odhadnout množství materiálu, které bylo použito na jednotlivých zakázkách. Šlo by však o pouhý – byť odborný – odhad materiálu použitého na stavbách realizovaných stěžovatelkou, který by již zpětně nebylo možno provázat s konkrétními dodávkami pro ni od GRYSONu. Ostatně i ze svědeckých výpovědí (viz výše zmiňovanou výpověď svědka Z. E.) plyne, že na některých zakázkách pracovali kromě stěžovatelky i další dodavatelé. K prokázání samotného množství stavebních materiálů použitých na jednotlivých stavbách se nadto nabízely přesnější podklady, kterými stěžovatelka měla disponovat, zejména stavební deníky a tzv. váženky, které se podle výpovědi stavbyvedoucího samotné stěžovatelky vyhotovovaly. Ty však stěžovatelka nepředložila.

III. e) Možnost stanovení daně dle pomůcek

[43] Ve své poslední kasační námitce stěžovatelka tvrdí, že jí měla být daň doměřena na základě pomůcek, a odkazuje v tom na usnesení č. j. 8 Afs 296/2020-106, jímž byla rozšířenému senátu předložena k rozhodnutí otázka, v jaké situaci je namístě přejít k vyměření daně podle pomůcek a zohlednit v jejich rámci tzv. esenciální výdaje (náklady). Nejprve je třeba připomenout, že uvedené usnesení se týkalo daně z příjmů právnických osob, nikoli nyní posuzované DPH, čehož si je ostatně stěžovatelka vědoma. Jak uvedl NSS například v bodě 54 rozsudku ze dne 9. 5. 2016, č. j. 8 Afs 159/2015-49, *„předpoklady pro uplatnění výdajů pro účely daně z příjmů a pro odpočet daně z přidané hodnoty nejsou shodné. (...) Možnost odečíst daňově uznatelné výdaje na daň z příjmů fyzických osob (§ 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů) má daňový subjekt tehdy, prokáže-li faktické provedení dané platby (výdaje), její oprávněnost a souvislost s dosaženými příjmy. V případě uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty (§ 72 a § 73 zákona o dani přidané hodnoty) je daňový subjekt povinen tvrdit a prokázat, že od jiného plátce této daně přijal zdanitelné plnění (v daném případě poskytnutí služby či dodání materiálu), že je použil při uskutečnění své ekonomické činnosti a že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je deklarováno v dokladech.“*

[44] Zejména je však třeba konstatovat, že po podání kasační stížnosti již rozšířený senát ve věci, na niž stěžovatelka poukazuje, rozhodl usnesením ze dne 13. 2. 2024, č. j. 8 Afs 296/2020-133, a s názorem předkládajícího senátu, s nímž stěžovatelka souhlasila, se neztotožnil. V bodě 39 konkrétně uvedl: *„Závěr, že správce daně je povinen při neunesení důkazního břemene daňového subjektu ohledně uplatněného výdaje (včetně jeho výše) za existující zboží či služby bez dalšího přejít na stanovení daně podle pomůcek, a že je to právě správce daně, kdo je povinen tzv. esenciální výdaje zohlednit, tj. zejména stanovit relevantní část výdajů objektivně minimálně nutných na pořízení služby nebo zboží, není udržitelný.“*

[45] Zcela nemístná je konečně stěžovatelčina obava, že by mohlo dojít k narušení neutrality DPH, pokud by došlo k doměření DPH současně i u dodavatele GRYSON. Již správce daně stěžovatelku opakovaně upozorňoval, že GRYSON byl v době daňové kontroly, která probíhala u ní, nekontaktní, tedy že byly činěny neúspěšné pokusy o zahájení daňové kontroly u této společnosti. Není tedy patrné, jak by se stěžovatelka mohla domnívat, že probíhá paralelní daňová kontrola u tohoto subjektu, o němž jí správce daně sám řekl, že je nekontaktní. Ani tato poslední kasační námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu